

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 225/2013-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. S., B., zastúpeného advokátkou JUDr. J. F., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 38 K 88/1994 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. S. o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. februára 2013 doručená sťažnosť Ing. M. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 38 K 88/1994 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol, že „Podľa údajov Centrálného depozitára cenných papierov SR, a. s., Ičo: 31338976, so sídlom: 814 80 Bratislava, ul. 29. augusta 1/A (ďalej len CDCP) sťažovateľ ešte stále figuruje ako akcionár Z., a. s., v likvidácii. Z toho sa odvíja jeho povinnosť platiť akési evidenčné poplatky. CDCP (inštitúcia, ktorú sťažovateľ nikdy o nič nežiadal a ktorá vznikla až r. 2003-2004) chce teda od sťažovateľa dokonca čosi inkasovať za akési vedenie akcií – totálne bezcenných papierov.

Je faktom, že Krajský súd v Bratislave vyhlásil dňa 15. 05. 1996 konkurz na majetok dlžníka: Z., a. s.. v likvidácii... Správcom podstaty je JUDr. S. V...

V predmetnej kauze (vedenej pred KS v Bratislave – ako porušovateľom – pod č. 38 K 88/1994) ani po šesnástich rokoch!!! právne nonkonformného a neefektívneho procesovania na úrovni všeobecného súdu neprišlo k vytvoreniu právnej istoty. Nedoriešenie tangovaného konkurzného konania – jeho nedovedenie do platným právom predvídaného záveru – evokuje neriešiteľnosť situácie . Situáciu ovplyvniť svojím konaním v procese je úplne mimo možností sťažovateľa. Sťažovateľ požiadal o efektívny zákrok predsedu Krajského súdu.

Nemožno preto obísť fakt, že sťažovateľ nevidí žiadnu verifikovateľnú garanciu odstránenia nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti Krajského súdu v Bratislave... Spôsob vedenia procesu pred KS v Bratislave a neúmerne dlhý celkový čas procesu očividne ohrozujú elementárne práva sťažovateľa ako účastníka súdneho procesu.“.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti poukazuje na judikatúru ústavného súdu vzťahujúcu sa na základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, poukazujúc na to, že „nedohľadný výsledok až extrémne“ škodí jeho postaveniu.

Sťažovateľ napokon uvádza, že „sa dokonca domáhal ochrany jeho práv aj v súlade s ustanoveniami zákona č. 757/2004 Zb. o súdoch“, avšak „jeho snaha hýbať procesom sa nestretla s adekvátnou a reálnou súdnou odozvou“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn.: 38 K 88/1994 porušil právo Ing. M. S., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Krajskému súdu v Bratislave sa v konaní vedenom pod sp. zn.: 38 K 88/1994 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov...“

Okrem uvedeného sa sťažovateľ domáha, aby mu ústavný súd priznal finančné zadost'učinenie v sume 6 000 €, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý podala zjavne neoprávnená osoba.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti už vyslovil, že domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba jedine v záujme ochrany svojich základných práv (napr. II. ÚS 32/06, II. ÚS 80/06).

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že sťažovateľ teda musí namietať porušenie svojich základných práv, a v spojitosti s konaním pred všeobecným súdom, resp. iným orgánom verejnej moci, to prichádza do úvahy iba za predpokladu, ak je v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu účastníkom konania, v ktorom namieta porušenie základných práv (II. ÚS 3/05, III. ÚS 464/2010, III. ÚS 281/2012).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Text uvedený mimo petitu pokladá ústavný súd za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011). Namietanie porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len "dohovor") obsiahnuté v texte sťažnosti posudzoval preto ústavný súd iba ako súčasť argumentácie sťažovateľa.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že predmetom tohto konania o sťažnosti sťažovateľa pred ústavným súdom je iba rozhodovanie o ním namietanom porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, nie však o základných právach podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a o práve podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré sťažovateľ síce na prvej strane svojej sťažnosti

uviedol, avšak v jej petite sa už vyslovenia ich porušenia nedomáha a ani ich prípadné porušenie vo svojej argumentácii neodôvodňuje.

Zo sťažnosti vyplýva, že krajský súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka 15. mája 1996.

Podľa § 206 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“) konkurzy a vyrovnania vyhlásené alebo povolené pred účinnosťou tohto zákona, ako aj právne vzťahy s nimi súvisiace sa spravujú podľa doterajších právnych predpisov.

Podľa § 206a ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. konania začaté pred 1. januárom 2012 sa dokončia podľa doterajších predpisov, ak odsek 2 neustanovuje inak.

Podľa § 7 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení platnom v čase vyhlásenia konkurzu (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“) účastníkmi konkurzu sú veritelia, ktorí uplatňujú nároky (ďalej len „konkurzní veritelia“), a dlžník.

Sťažovateľ, v konaní pred ústavným súdom zastúpený kvalifikovanou právnou zástupkyňou, v sťažnosti okrem iného uvádza, že *„ešte stále figuruje ako akcionár“* obchodnej spoločnosti Z., a. s.. v likvidácii, a taktiež poukazuje na to, že *„neúmerne dlhý celkový čas procesu očividne ohrozujú elementárne práva sťažovateľa ako účastníka súdneho procesu“*. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že účastníkom napadnutého konania v zmysle zákona o konkurze a vyrovnaní na strane dlžníka je len akciová spoločnosť v likvidácii, a nie jej akcionári.

Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ ako akcionár úpadcu nemá v napadnutom konaní ani postavenie konkurzného veriteľa v zmysle § 7 zákona o konkurze a vyrovnaní, a teda nie je jeho účastníkom.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú zjavne neoprávnenou osobou (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), v dôsledku čoho už rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho sťažnosti neprichádzalo do úvahy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2013